

[Korsgaard.]

ser mere end fordobles. Jeg har allerede nævnt, at vi har Skatten til Kornpuljen, som kan kræve et stort Beløb, og Skatterne til Lettelse af Amtsskatterne; udnyttes begge disse Skatter til det yderste, vil det dreje sig om 36 Mill. Kr. — jeg vil skønmæssigt anslaa det Beløb, der her i givet Fald kan blive krævet, til 15 Mill. Kr.

Saa vender jeg mig til Landbokommis-sionens Betænkning af September 1935. Der tales her om Tilskud til en Smørordning. At der i den givne Situation ikke akkurat er Brug for denne Skat, har jo til Bedømmelse af, hvad Regeringen eventuelt vilde gøre, ikke nogen afgørende Interesse. Men man foreslaar altsaa her det for saa vidt besynderlige, at det, at Smørret skal staa i en rimelig Pris, skal betales af visse Skatteydere ganske uden Hensyn til, om de paagældende Skatteydere spiser Smør eller Margarine. Der foreslaas som i det foreliggende Forslag et Rentetilskud; men der er det mærkelige ved det Forslag, som Landbokommis-sionen har stillet, og som altsaa faktisk er tiltraadt af Regeringen — for det var jo Regeringspartierne og de dem følgagtige Embedsmænd, som stemte derfor —, at der fordeler man Udgiften til Smørordningen paa 2 Aar. Det er jo helt urimeligt, for det er da højst muligt, at hvis man endelig kom ind paa en Smørordning, maatte man regne med at have en saadan Aar for Aar. Omvendt siger man, at det Rentetilskud, der i givet Fald skal til, og som ogsaa er foreslaaet i Forbindelse med disse Love, skulde tages Aar for Aar.

Det vilde sammenligningsvis være overmaade mere velbegrunder, hvis man sagde, at det Beløb, det her drejede sig om, skulde fordeles over et længere Aaremaal, for man har jo paa forskellige Steder givet Udtryk for, at det, der her foreslaas, ikke skulde være permanent. Selv om Finansministeren vel ikke kan svare derpaa nu, fordi det ikke hører ind under hans Forslag, vilde jeg finde det overmaade ønskeligt at faa meget stærkt understreget, om det ikke er Mening, at det Rentetilskud til Landboerne, som her er foreslaaet, skal høre op, naar de 2 Aar er gaaet, at denne Form for Understøttelse saa skal være forbi. Dette vilde fremgaa mere tydeligt, hvis man fordelte dette Beløb over en længere Aarrække, og det vilde samtidig betyde en lavere Skat, hvad jeg jo heller ikke vilde være ked af, alene af den Grund, at jeg har praktisk Erfaring for, at Finansministeren ikke blot ingenlunde er nogen

daarlig Finansminister til at udskrive Skatter, men er endnu bedre til at holde paa dem, selv om det Formaal, hvortil de er udskrevet, ikke mere eksisterer — saa bruger han dem til noget andet.

Finansministeren er i Virkeligheden en fortrinlig Mand til at bruge Penge.

Det ligger ogsaa i Sagens Natur, som jeg har haft Lejlighed til at sige det før — men der er visse Ting, der maa siges mange Gange, før det gaar ind i Befolkningens Bevidsthed —, at en socialdemokratisk Finansminister altid er dyr. Naar man ved visse Lejligheder vil hævde, at det Styre, vi har, egentlig er et ganske forstandigt økonomisk Styre, saa kan det i hvert Fald ifølge Sagens Natur ikke være et forstandigt Styre i Retning af forholdsvis smaa Skatter. At det for saa vidt kan være forstandigt, som det har Evne til at udskrive saa mange Skatter, at man trods alt kommer ud af Aaret med Balance, er en helt anden Sag.

Som sagt, jeg maa komplimentere saavel den nuværende Finansminister som hans Forgænger for, at de er fortrinlige til at bruge mange Penge. Men der er det underlige ved Livet, at en Mand, der nu har den Egenskab — og den er han jo glad for, at jeg konstaterer, at han har —, vil ogsaa gerne kokettere med, at han er Økonom, og hvordan bærer man sig nu ad med at opnaa at blive betragtet som Økonom? Jo, naar det drejer sig om en lille Bevilling, er man en stærk Mand, man siger nej, og Livet synes at være saadan, at det Antal Gange, man siger nej, uden Hensyn til, om det samlede Beløb i Virkeligheden bliver betydningsløst for Finanserne i Forhold til saa mange andre Ting, bestemmer, om man er Økonom eller ikke. Over for dette har det tilsyneladende ringe Betydning, om man, hvad Udgifterne angaar, paa een Gang siger ja til en hel Klat, et helt Skred af Penge, i Forhold til hvilket de Penge, der spares, er for intet at regne. Det er netop Forholdet med det nuværende, efter nogles Mening, maaske ogsaa efter visse borgerligt indstillede, om jeg maa kalde det saa, Personers Mening i Retning af det Styre, vi har. Man siger nej undertiden til Smaating, men hvor det gælder de store Ting, bl. a. saadanne Forslag, som nu ligger paa Rigsdagens Bord, siger man uden videre ja, og de tager mange Gange mere end de Bagateller, der i andet Tilfælde kan være Tale om.

Jeg benytter altsaa Lejligheden til foreløbig i denne Omgang at konstatere, at selvfølgelig er et socialdemokratisk Styre, skattemæssigt set, altid dyrt. Og ud fra denne Betragtning og ud fra den Viden,